

Είναι

παρατηρημένο ότι υπάρχει μια σύγκριση των ανθρώπων που βρίσκονται στον εκκλησιαστικό χώρο, ως προς το λόγο που εκκλησιάζονται, που κοινωνούν, που προσεύχονται, που αγωνίζονται να ζήσουν τη χριστιανική ζωή.

Ασφαλώς η ευθύνη για το φαινόμενο αυτό βαραίνει όσους ταχθήκαν να κατηχούν το λαό του Θεού και να του δείχνουν την οδό του Κυρίου του. Όμως και τον ίδιο το λαό που επαναπαύεται σε ό,τι ακούει χωρίς να εξετάζει «του λόγου το αληθές».

Θα ήθελα σ' αυτό το σημείωμα να αναφερθώ στη Θεία Κοινωνία. Ακούμε ότι ο λόγος, θεολογικά, που εκκλησιαζόμαστε είναι για να μαζευτούμε «επι τω αυτώ» και να αποτελέσουμε το σώμα του Χριστού. Δηλαδή ο βασικός λόγος είναι η σύναξη. Έκφραση της σύναξης είναι η θεία Κοινωνία, όπου ο κάθε πιστός προσέρχεται για να ενωθεί με το Θεό και τους ανθρώπους.

Νομίζω ότι βρισκόμαστε σε μια αλλοίωση του Ορθόδοξου λόγου του εκκλησιασμού μας, με συνέπειες, βέβαια, στην προσωπική και κοινωνική μας ζωή. Ασφαλώς ο λόγος του εκκλησιασμού μας είναι να κοινωνήσουμε, ώστε να αποτελέσουμε έτσι το ένα σώμα του θεανθρώπου Χριστού. Αυτό όμως προϋποθέτει σχέση και

γνωριμία καρδιακή με τους άλλους εκκλησιαζόμενους που δεν είναι απλά κάποιοι χριστιανοί αλλά οι εν Χριστώ αδελφοί μας.

Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό δεν παρατηρείται στις ενορίες, που κατάντησαν απρόσωπες συνάξεις, χωρίς επικοινωνία και σχέση. Μόνος του έρχεται ο χριστιανός και μόνος του φεύγει. Αλλά, κατά τους αγίους Πατέρες μας, «μόνος χριστιανός, καθόλου χριστιανός». Γιατί η μοναξιά ανατρέπει το γεγονός της εκκλησίας που είναι ενότητα και κοινωνία των ανθρώπων μεταξύ τους και με το Θεό παράλληλα. Η αντίληψη ότι αρκεί να νοιώσω το Θεό χωρίς απαραίτητα να έχω σχέση με τους αδελφούς μου, δεν έχει να κάνει με το Ευαγγέλιο του Χριστού που θέλησε να δημιουργήσει Εκκλησία, δηλαδή κοινωνία προσώπων εν Χριστώ.

Σε τελευταία ανάλυση, η συμμετοχή στη ζωή του συνανθρώπου μας, που εκφράζεται με ενδιαφέρον στις όποιες ανάγκες του, μας κάνει ή όχι ικανούς να μπορούμε να κοινωνούμε το σώμα και το αίμα του Χριστού. Δεν είναι τυχαίο που οι κανόνες της Εκκλησίας μας απαγορεύουν την προσέλευση στη Θεία κοινωνία όσων αμάρτησαν απέναντι στους αδελφούς τους, όπως πορνεία, συκοφαντία, οργή, φόνο, ή, ακόμα, και ψυχρότητα στη σχέση, ενώ δεν εμποδίζουν όταν αμαρτάνουμε έναντι του Θεού, όπως η νωθρότητα στην προσευχή, η ελάχιστη αγάπη γι' Αυτόν κλπ.

Βέβαια, η αυτογνωσία αβίαστα μάς οδηγεί στη διαπίστωση ότι η αγάπη μας για τον πλησίον και το ενδιαφέρον μας γι' αυτόν είναι αδύνατα και πως η αγάπη και το ενδιαφέρον για τον εαυτό μας είναι αρκετά ισχυρά. Άρα, ποιός μπορεί να κοινωνήσει; Η συνειδητοποίηση αυτή είναι ήδη η αρχή της πορείας «προς Θείαν κοινωνίαν», αφού η μετάληψη του σώματος και αίματος του Χριστού, ως φάρμακο κι όχι ως βραβείο, γίνεται για θεραπεία της ασθένειας - αμαρτίας μας, όποια κι αν είναι.

Είναι κρίμα να κοινωνούμε το Χριστό ως έκφραση της κοινωνίας με τους αδελφούς μας και την ίδια ώρα, με τον εγωκεντρισμό, να βεβαιώνουμε το αντίθετο. Αυτό είναι το «εις κρίμα και εις κατάκριμα» που γίνεται η Θεία κοινωνία, για όσους επιπόλαια και εγωιστικά προσέρχονται, αποσκοπώντας σε μια ηθική τελείωση και ατομική σωτηρία. Σίγουρα, απομωνομένοι δεν μπορούν να βιώσουν τη χαρά της κοινωνίας κι αν νιώθουν την ικανοποίηση της αυτοδικαίωσης.

Η κάθε ευλογία μπορεί να γίνει αφετηρία για να ζήσουμε την Εκκλησία ως μεγάλη χαρά από τώρα, με την προσπάθεια που θα κάνουμε προσωπικά ο καθένας να νιώσουμε το διπλανό ως αδελφό και τον πλησίον ως εαυτόν. Έτσι και η ευλογία της Θείας κοινωνίας μπορεί να μας οδηγήσει στην εμπειρία της σχέσης, της κοινωνίας των προσώπων και τη συμμετοχή στη ζωή των αδελφών μας χριστιανών

κατ' αρχήν και του κόσμου όλου αργότερα, όπως το έζησαν οι άγιοι αδελφοί και πατέρες μας.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com